

чело на пѣхотата. Въ сѣщото време нумидийцитѣ, като безпокоили лѣвото римско крило съ отдѣлни нападения отъ фронта, задържали го прѣдъ себѣ си.

Въ туй време легката пѣхота и отъ двѣтѣ страни, като прѣкратила боя, отстѣпила бѣгомъ, римската — прѣзъ интервалитѣ на 1-та и 2-та линии въ интервалитѣ на 3-та (триариитѣ), а картагенската — задъ 1-та линия въ 2-та. Манипулитѣ на принципитѣ влѣзли въ интервалитѣ на манипулитѣ на хастатитѣ и единитѣ и другитѣ въ една линия, въ строй на фаланга, послѣдвани отъ 2-та линия на триариитѣ и велититѣ, трѣгнаха напредъ. Скоро центра на 1-та линия срѣщнахъ главата на клина на 1-та Аннибалова линия и произвѣлъ силенъ ударъ противъ нея. Испанската и галлската пѣхота, храбра, но лошо въоръжена, най напредъ издържала удара, безъ да растрои рѣдоветѣ си, но скоро била принудена да отстѣпи прѣдъ натиска на римлянитѣ, а тѣзи послѣднитѣ, вслѣдствие самата стрѣмителность на натиска имъ, въ свой рѣдъ образували строй въ видъ на клинъ, който прониквалъ все по вече и по вече въ строя на картагенската пѣхота, който вземалъ видъ на клещи или щипци. Въ едно и сѣщо време триариитѣ и велититѣ се натрупали върху принципитѣ и хастатитѣ, испанската и галлската пѣхота продължавала да отстѣпва на стѣпала отъ срѣдата назадъ, а африканската пѣхота по фланговетѣ, напредъ, настѣпвала. При това римскитѣ легионери почнали да се стѣсняватъ косо отъ фланговетѣ къмъ центра, като тикали послѣдния напредъ, при което рѣдоветѣ почнали да се разстрояватъ.

Между туй Аздрубалъ, като довършилъ поражението на дѣснофланговата римска конница, приуспялъ

съ конницата си задъ линията на римската пѣхота въ тилъ на лѣвофланговата и конница. Послѣдната, застрашавана отпредъ отъ нумидийцитѣ, а отзадъ отъ Аздрубала, обърнала на бѣгъ и се прѣснала по равнината, а съ нея избѣгалъ и толкозъ храбрия прѣди боя Варронъ. Аздрубалъ испратилъ нумидийцитѣ да прѣслѣдватъ бѣгающитѣ, а той се устрѣмилъ въ помощъ на пѣхотата си. Въ туй време главата на клина на римския центръ, като нахлувала все по вече и по вече, най послѣ сближила странитѣ си съ линията на африканската пѣхота. Тогава Аннибалъ удвоилъ рѣдоветѣ на отстѣпавшитѣ испанци и галли съ стоявшата задъ тѣхъ легка пѣхота, за да спрѣ настѣпленieto на клина на римлянитѣ, а африканската пѣхота въ сѣщото време съ захождение на дѣсно и на лѣво атакувала римския клинъ отъ двѣтѣ страни и раскъсала фланговетѣ му. Отъ друга страна Аздрубалъ, като раздѣлилъ конницата си на части, атакувалъ римската пѣхота отъ тила и отъ двата фланга прѣзъ интервалитѣ на африканската пѣхота. Римскитѣ легионери, стѣснени до такава степенъ, щото едва можахли да се защищаватъ съ оръжжието си, и като разбъркали съвсѣмъ рѣдоветѣ си, атакувани отъ всички страни, не можахли вече да противопоставятъ на неприятеля правиленъ строй и били принудени да се сражаватъ всѣки отдѣлно. Напрасно Емилий Павелъ се трудилъ да устрои римскитѣ войски: той падналъ съ славна геройска смъртъ, сражающъ се очаяно въ страшния ржченъ бой. Слѣдъ това боя се обърналъ вече просто въ общо истрѣбление на римлянитѣ.

Между туй 11.000 римски войски, оставени въ голѣмия лагеръ, атакували лагера на Аннибала. Но послѣдния ималъ прѣдпазливостъта силно да укрѣпи лагера и да го заеме съ